

gang med at revidere strategien, så den matcher de nye udfordringer. Alt det er i princippet på dagsordenen. Der er spørgsmålet bistandens størrelse og virkninger. Skal det være projekt- eller reformstøtte? Der gives karakter for den danske bistand. Bistandens styrker og svagheder drøftes, og det samme gælder fremtidens bistandsmodeller og krav til ændring i dansk bistand.

Meget tyder på, at sigtelinjerne i Strategi 2000 vil blive fastholdt i den reviderede strategi. Det er der megen fornuft i, alene af den grund at man ikke skal skifte strategi hvert sjette år på bistandsområdet, hvor det handler om det lange, seje træk.

Heldigvis har vi også OECD's ord for, at dansk bistandspolitik spiller på de rigtige tangenter, fordi der fokuseres på fattigdom, miljø, ligestilling, demokratiseringsprocesser og partnerskab forstået på den måde, at landestrategien og sektorvalg skal udføres i reelt samarbejde med bred interesse i ulandene, samt at der skal være sammenhæng mellem dansk udenrigspolitik og ulandspolitik.

Det, jeg i det følgende vil føre frem, er nogle punkter, hvor der bør ske nogle opstramninger i forhold til Strategi 2000.

Det er helt afgørende for en meningsfuld bistand, at der tages afsæt i en analyse af det enkelte lands forudsætninger og muligheder, ikke mindst at analysen inkluderer forudsætningerne for at skabe et positivt erhvervs-klima.

Det er Det Radikale Venstres opfattelse, at den overordnede analyse af et lands kompetencer og ressourcer vil være en forudsætning for en målrettet bistand. Derfor skal analysevinklen styrkes, både i Danida og i de multilaterale organisationer.

Det må yderligere være et mål, at alle donorer – det være sig lande eller multilaterale organisationer – koordinerer deres indsats. Jeg kan bare nævne Tanzania som et eksempel, jeg har fået fortalt, på et land, hvor det ville have været hensigtsmæssigt, hvis donorerne havde talt sammen på forhånd, og jeg tror desværre ikke, at eksemplet er enestående. I Tanzania har forskellige donorer igangsat 18 store reformer, og mange af disse reformer er i indbyrdes mod-sætning. Det betyder, at mange ressourcer går til spilde.

Det kan også være et sådant forhold, der får den danske befolkning til at stå af, for det er sådan, at den danske befolkning gerne vil bidrage

til at bringe de fattigste lande på fode, men hvis pengene går op i røg, forsvinder opbakningen.

Intentionerne er altså, at analysearbejdet og donorkoordinationen skal styrkes. Det skal også være det krav, Danmark stiller til de multilaterale institutioner, som er med til at fordele halvdelen af den danske bistand.

Det næste problem, jeg vil tage fat på, er, at landestrategierne ikke i tilstrækkeligt omfang bliver udarbejdet i samarbejde med modtagerlandene, men ofte efter donorlandenes behov. Men det hænger formentlig sammen med det mangelfulde analysegrundlag, jeg nævnte før.

Jeg har en idé om, at vi skal lave et faseopdelt kvalitetskoncept for vores udviklingsbistand, der bygger på det pågældende lands ressourcer, og hvor modtagerlandene sidder på førersædet.

Operationelt bør vi i udviklingskontrakter – og det er det, som på dansk hedder resultatkontrakter – stille krav til modtagerlandene om f.eks. demokratisering, respekt for menneskerettigheder og bekæmpelse af korruption. Men vi skal også stille konkrete krav til den sektor, der skal udvikles.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen): Så er tiden udløbet. Og så er det hr. Søren Søndergaard.

Søren Søndergaard (EL):

Hvis jeg skal sammenfatte Enhedslistens holdning til revisionen af udviklingsstrategien, vil det lyde: Mere folkeligt demokrati både økonomisk og politisk og ikke profitjagt; det er vejen til social forandring. For vi har den grundholdning, at underudvikling ikke skyldes slendrian, men nogle globale strukturer, institutioner, som fastholder de fattigste i fattigdom. Det skal udviklingsbistanden bruges til at modvirke.

Selv om der er gode formuleringer, peger analysedokumentet, som det fremstår nu, efter vores mening på en række områder i den gale retning.

Strukturtilpasningsprogrammerne har længe været et marginalt emne i debatten, men spørgsmålet om Danmarks forhold til IMF og Verdensbankens politik på bistandsområdet er efter vores opfattelse helt centralt for strategidiskussionen.

Vi har længe sagt, at omfattende handelsliberaliseringer, privatiseringer, finansielle liberaliseringer og nedskæringer på offentlige budgetter ikke er vejen til udvikling. Og kigger man på tidligere strategidokumenter, var der faktisk